

APERITIFF

Publicație oficială a TIFF | # 3 | 14-15 English pages

Duminică | 27 mai | 2018 www.tiff.ro

BANCA TRANSILVANIA®

Noul Cinema și noile povești. InfiniTIFF

Deschiderea oficială a proiecțiilor din cadrul InfiniTIFF s-a făcut cu vin (sau apă pentru cei care au exagerat cu vinul la petrecerea de deschidere a Festivalului) și s-a vorbit despre InfiniTIFF.

Tudor Giurgiu a început glumeț-fatidic: „Filmul e aproape mort și trebuie să ne gândim ce o să facem mâine”. Înainte să vorbească despre încrederea și interesul lui pentru cinema VR, Giurgiu i-a pasat

cuvântul lui Erwin M. Schmidt, care a explicat detaliile programului.

Există trei direcții de participare în programul InfiniTIFF – ca spectator pentru programele pe care le oferă (filmele VR, cinema *live*, selecția *Loop Cinema*), ca membru în workshop-ul #Storytelling on Instagram sau ca public la *summit*-ul de miercuri, 30 mai.

Schmidt a subliniat importanța prezenței unui astfel de demers într-un festival

precum TIFF, subliniind că, deși nu este de acord cu ideea cum că filmul ar fi mort, i se pare că fiecare mare moment din istoria cinemaului a fost dublat de o schimbare în modul de storytelling. Lucru pe care și ei îl tatonează în cadrul InfiniTIFF.

La final, a lansat o invitație pentru toată lumea: „InfiniTIFF e locul să explorezi tot ceea ce iubești, în afară de experiența de a merge la cinema.”

Dacă te interesează viitorul cinemaului și vrei să vezi cam cum s-ar putea să arate el, poți merge în fiecare zi până pe 2 iunie, la proiecțiile din spațiul ClujHub; miercuri, 20 mai de la 13:00 la *InfiniTIFF Summit* sau la proiecția de *live cinema* de joi, 31 mai, ora 21:30, la Urania Palace.

Alex Mircioi

Fără Limită

Regizorul japonez Sion Sono se întoarce la TIFF.17 cu o proiecție specială, *Tokyo Vampire Hotel*.

» Pagina 3

Carte Blanche

Festivalul cehesc Shockproof oferă cinci proiecții cât se poate de speciale.

» Pagina 7

Supernova

Regizorul Aleksei German Jr. se întoarce cu un film dedicat scriitorului rus Serghei Dovlatov.

» Pagina 10

Cinematografele TIFF

- **CINEMA FLORIN PIERCIC**
P-ța Mihai Viteazul, nr. 11
- **CINEMA VICTORIA**
Bd-ul Eroilor, nr. 51
- **CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR**
P-ța Lucian Blaga, nr. 1-3
- **PIAȚA UNIRII OPEN AIR**
(Piața Unirii)
- **CINEMA CITY IULIUS**
(în incinta Iulius Mall)
Str. Alexandru Vaida Voevod, nr. 53B
- **INSTITUTUL FRANCEZ CLUJ**
Str. I.C. Brătianu, nr. 22
- **CINEMA DACIA MĂNĂȘTUR**
Str. Bucegi
- **SOMEȘ OPEN AIR**
Plaja Grigorescu
- **CINEMA MĂRĂȘTI**
Str. Aurel Vlaicu, nr. 3
- **UNIVERSITATEA SAPIENTIA**
Str. Calea Turzii, nr. 4
- **URANIA PALACE**
Str. Horea, nr. 4

APERITIFF

- Redactor-șef:** Radu Meza
Codruța Simina
Alex Mircioi
Alexandra Damian
- Redactori:** Andreea Bagita
Flavia Dima
Anca Grădinaru
Daniel Iftene
Ion Indolean
Cosmin Popa
Cristi Mărculescu
- Graphic design:** Carmen Gociu
Vlad Simion
- Tipărit la:** Compania de Producție
Tipografică

INFORMAȚII BILETE

ACCESUL LA PROIEȚII:

Cu acreditarea oferită de festival puteți obține bilet pentru orice proiecție din cadrul festivalului, excepție fac următoarele evenimente speciale:

- Evenimentul special „Chef ca-n Teleorman”: 50 lei* (Form Space, 01.06)
- Proiecțiile Film Food: 100 lei*
- Eveniment special: Recital Angela Gheorghiu și proiecția filmului Tosca: 30/50/70 lei (Opera Națională Română, Cluj)
- Accesul vă este asigurat doar dacă aveți acreditarea și biletul valid.
- Bilete pentru toate proiecțiile festivalului, pot fi obținute:
- Online de pe www.tiff.eventbook.ro, introducând codul unic de pe badge.
- Sau de la una dintre următoarele casierii:
Casa TIFF str. Universității, nr. 6 (doar pentru invitații acreditați)
Cinema FLORIN PIERCIC, P-ța Mihai Viteazul, nr. 11
Cinema VICTORIA, B-dul Eroilor, nr. 51
Info Point Iulius, str. Alexandru Vaida Voevod, nr. 53 B
Cinema CITY IULIUS, str. Alexandru Vaida Voevod, nr. 53 B
Casa de Cultura a Studenților, Piața Lucian Blaga nr. 1-3
TIFF Info Point – Piața Unirii
Universitatea Sapientia, Calea Turzii, nr. 4

Orar de funcționare:

21 mai – 24 mai: 11:00 – 18:00
25 mai – 3 iunie 09:00 – 23:00

- Biletele pentru oricare proiecție se pot obține în avans cu maxim o zi sau în ziua respectivă.
- Aveți posibilitatea să obțineți bilete pentru maximum 5 proiecții, din aceeași zi.
- 30% din biletele puse în vânzare sunt rezervate persoanelor acreditate, această rezervare este valabilă până cu 2 ore înaintea începerii proiecției.

Pentru orice informații legate de proiecții sau bilete, vă așteptăm la Casa TIFF, str. Universității, nr. 6.

IMPORTANT:

- Biletele garantează locuri în sală, până cu 5 minute înaintea începerii proiecției.
- Dacă nu aveți un bilet valid, dar aveți acreditarea, veți putea avea acces la proiecție în limita locurilor disponibile.
- Dacă nu aveți acreditare, dar aveți un bilet valid, nu veți putea avea acces la proiecție.

Proiect cultural finanțat de Ministerul Culturii și Identității Naționale

Proiect realizat cu sprijinul Primăriei și Consiliului Local Cluj-Napoca

Vampiri, Lună Plină și Horror Party la Bonțida

Anul acesta, festivalul de film horror & fantasy Lună Plină (9-12 august, Bertan, județul Sibiu) împlinește șapte anișori. Practic, dacă n-ar fi atât de plin de orori, creaturi dubioase, groază și multe părți ale trupului sfârtate cu bun gust, am putea să-l trimitem la școală.

Până la începerea festivalului, însă, vom avea grijă să îi facem o serbare chiar în această seară. Petrecerea va avea loc la Castelul Bánffy de la Bonțida, după premiera *Tokyo Vampire Hotel*, filmul regizorului japonez Sion Sono, filmat parțial în Cluj. După ce ne lăfăim cu panaș printr vampiri asiatici, ne descătușăm la o petrecere horror organizată de Vinyl, Rum, Tapas & Wine, petrecere dată în cinstea festivalului atât de drag nouă, celor din staff-ul festivalului, dar și publicului nu-

meros care, an de an, petrece alături de noi zile și nopți pline de terori.

Printre primele evenimente confirmate la această a șaptea ediție se numără primul film independent din istorie, *Studentul din Praga*, un film din 1913, în regia lui Paul Wegener și Stellan Rye, cu acompaniament live de muzică originală compusă de cei de la *CelloFun*, o formulă electro-acustică creată special pentru filmele mute, născută din pasiunea pentru cinema a celor trei membri: Attila J. Szabó, Alexandra Andrieș și Radu Rădescu, alături de invitata lor, Irina Margareta Nistor.

Urmează și alte anunțuri, în mod evident, dar până atunci suntem în focuri cu selecția - sunt deja înscrise peste 1400 de filme și pare că vom avea, până la finalul înscrierilor (15 iunie), chiar mai multe filme decât anul

trecut. Ceea ce e o performanță, dar este și, cumva, înspăimântător din perspectiva faptului că, inevitabil, vor fi multe scurtmetraje și lungmetraje excelente care nu vor ajunge în programul final. Ceea ce mă și ne bucură teribil este că se fac multe filme horror în lume - și mai bune și mai slabe - din țări pe care nu le-ai bănuia ca fiind promotorii ale genului acesta de cinema (de exemplu, Myanmar sau Maroc). Ceea ce mă și ne întristează, însă, este că nu se prea fac filme horror românești din motive de (posibilă) lipsă de curaj sau din lipsă de regizori și/sau scenariști care n-au prins încă gustul acestui gen extrem de lucrativ și ofertant.

– Cătălin Mesaru

Director Artistic Lună Plină - Festivalul de Film Horror & Fantasy

Accesul la petrecere se va face pe baza biletului la film. Pentru cei care doresc să participe doar la petrecere, biletele se vor putea achiziționa de la Castelul Banffy la prețul de 15 lei.

Pentru a facilita accesul între Cluj și Bonțida vor exista și curse de autobuz speciale. Biletele dus-întors au prețul de 10 lei și se pot achiziționa de la toate casierile TIFF până duminică (27 mai) la ora 16:00. Plecarea din Cluj va fi de la Casa TIFF de la

ora 20:00, iar returul de la Bonțida la orele 00:30, 02:00, 04:00.

Pentru cei care vor să experimenteze doar petrecerea Luna Plină, va exista un autobuz care pleacă la ora 23:30 de la CASA TIFF. Înscrierile pentru autobuzul destinat petrecerii se pot face printr-un mesaj privat pe pagina de Facebook a TIFF, iar biletele se achiziționează la plecare la Bonțida.

Premiul publicului TIFF .17

- Tăcerea celorlalți – 4,7
- Mefisto – 4,7
- Șoferul de taxi – 4,7
- Sonata de toamnă – 4,6
- Westwood: Punk, Icon, Activist – 4,6
- Zagros – 4,6
- Omul delfin – 4,5
- Insula lui Bergman – 4,5
- Desculț – 4,5
- O droaie de copii, o maimuță și un castel – 4,5

Surpriza TIFF 2018

Omul care l-a ucis pe Don Quijote,
de la Cannes la Cluj

Marti, 29 mai, de la ora 18:30, la Cinema Florin Piersic, publicul TIFF va putea urmări pentru prima dată în România *Omul care l-a ucis pe Don Quijote/ The Man Who Killed Don Quixote* (r: Terry Gilliam), primul film surpriză al acestei ediții.

Ce să nu ratezi

DUMINICĂ 27 MAI

19:00
Cine-concert ÎNTRE CER ȘI PĂMÂNT
cu Harold Lloyd
la pian Samuel Liégeon (FR)
Casa de Cultură a Studenților

19:30
CENUȘĂ ȘI SÂNGE
Fanny Ardant
Cinema Mărăști

21:45
Proiecția TOKYO VAMPIRE HOTEL
(Japan) de Sion Sono
Castelul Banffy, Bonțida

21:00
Concert FUNKorporation
Casa TIFF

23:30
Petrecerea Full Moon Horror & Fantasy
Castelul Banffy, Bonțida
co-organizator VRTW

23:15
TICĂLOASA de Jung Byung-gil
Cinema Florin Piersic

Fără Limită

Check-in în hotelul vampirilor

Japonia și România sunt surori de sânge. La propriu.

Sion Sono, după ce anul trecut a fost omagiat într-o amplă retrospectivă de 10 filme extrem de provocatoare, se întoarce la TIFF.17 cu o proiecție specială a creației sale *Tokyo Vampire Hotel* (2017), o nouă aventură extrem de stilizată, plină de groază, mult sânge și slasher japonez, de data asta, pe tărâmurile vampirești.

Vampirul a fost întotdeauna o proprietate occidentală. Încă de la romanul lui Bram Stoker din 1897, Dracula a devenit unul dintre monștrii preferați atât ai literaturii cât și ai cinematografului. Obsesia gotică din primii ani ai cinemaului aduce în prim plan diferite forme de vampirism, iar odată cu multiplicarea lor, Dracula devine unul din cele mai bine cunoscute elemente de pop-culture din întreaga lume. Japonia nu e nicidecum o excepție.

La început, vampirul nu era deloc sexy. Nosferatu (1922) lui F. W. Murnau e o pocitanie hidoasă, o creatură matusalemică a nopții însetată și hemofilică, un păianjen imens ce controlează energii hipnotizante prin pânza sa nocturnă. Dar, de la Dracula lui Ted Browning din 1931 și portretizarea plină de eleganță a lui Bela Lugosi, vampirul devine un monstru magnetic ce emană clasă și sexualitate.

Tokyo Vampire Hotel nu se auto-exclude. De altfel, Sion Sono profită de această abilitate necunoscută altor monștri și adaugă un substrat al controlului sexual într-o societate totalitaristă. Dar nu asta e important, important e spectacolul sângeros. Filmat parțial în România și mai ales în Cluj (se pot recunoaște diferite repere precum Castelul Corvinilor, catacombele

Muzeului de Artă, Salina Turda, ori chiar recent reconșionatul Hotel Continental din centrul Clujului), *Tokyo Vampire Hotel* ne spune povestea luptei seculare dintre vampirii Corvini și vampirii Dracula (aparent două specii diferite) ce scaldă în sânge întreaga lume întinsă din România până în Japonia. Ce-i drept, vampirii Corvini (predominant japonezi) supuși mai multor regine (Elizabeta Báthory fiind una dintre ele jucată chiar de soția lui Sono, Megumi Kagurazaka) sunt niște monștri sluți, ba livizi, ba protuberanți, ce controlează lumea supratrană, în timp ce Draculienii (predominant români), un soi purist dedicat valorilor strămoșești, au fost exilați în subteranele lumii. Aceste două triburi o urmăresc pe Manami (Ami Tomite) pentru sângele ei ce posedă proprietăți speciale. Manami e o tânără inocentă nepregătită pentru lumea monștrilor. Descendenții lui Dracula sub comanda lui Cristian Rigman (descoperit de Sono în cadrul TIFF - 10 pentru Film) o trimit pe K (Kaho), o vampirică badass care taie și taie și tot taie ca să o poată recupera pe Manami din mâinile Corvinilor. Acțiunea principală se desfășoară într-un hotel unde o serie de muritori (cina cea de toate zilele) sunt obligați în a perpetua specia victimă pentru scopuri vampirești într-o lume aflată în pragul apocalipsei.

Sono livrează o întreagă simfonie de referințe cinematografice fără a se limita doar la sfera genului horror. Întregul hotel hiperstilizat și estetica grotescului aduc aminte de *Suspiria* (1977), *Opera* (1987) și *Deep Red* (1975) ale marelui Dario Argento. Dar recunoaștem și faimosul (și des întâlnitul) discurs final al lui Al Pacino în rolul lui Tony Montana din *Scarface* (1983, Brian de Palma). Toate acestea construiesc un univers provocator, pretențios, plin de clișee care te prinde, te ține și care încântă spectatorul doritor de acțiune, suspans și fantezie.

Tokyo Vampire Hotel (2017), o miniserie de nouă episoade în regia lui Sion Sono destinată inițial pentru Amazon Prime Japonia, a fost prezent la Festivalul Internațional de la Chicago anul acesta

remontat într-un format de lungmetraj de 2 ore și 22 de minute. Aceasta va fi și varianta prezentă la Cluj într-o proiecție specială la Castelul Banffy - Bonțida astăzi, de la 21:45. Îl puteți revedea sâmbătă, 2 iunie, de la ora 12:00 la Cinema Florin Piersic.

Cosmin Popa

O bine venită pauză de la televizor - Week-end la Castel

In weekendul 26-27 mai, pe timpul zilei, înainte ca Banffy să devină spațiu pentru cine-concertele TIFF, el este loc de joacă pentru copii. Domni și domnițele mai mici în vârstă pot mângâia animale, meșteșugi la un vas de lut sau juca jocuri în natură în voie, în aer liber și în soare.

De colo până colo sunt copii cu fețele pictate sau cu brățări împletite la mână fugind din loc în loc să-și cheltuiască sau câștige „bănuții” - cartonașe cu castelul, pe care le primesc sau oferă în funcție de atelierul la care participă.

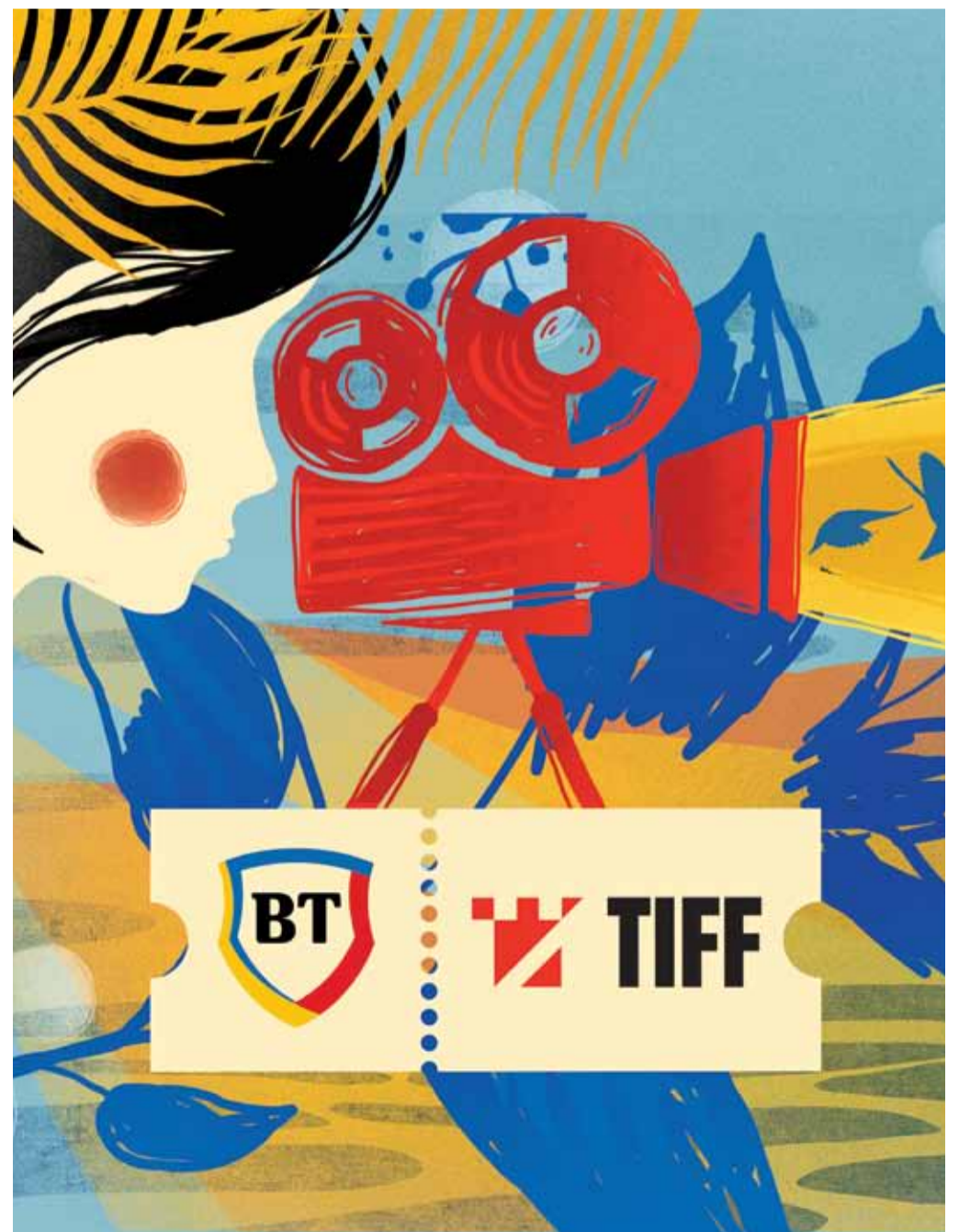
Și chiar au între ce să zburde - de la ateliere de pictură și modelare de medalioane, la

demonstrații practice care te învață cum să reciclezi și să nu risipești mâncare, la câteva lecții despre limba, tradițiile și poezia română, și până la spectacole de teatru cu păpuși.

Raportând de la fața locului pot să vă spun că printre cele mai populare corturi se numără atelierul practic de montat și demontat biciclete, la care copiii se înghesuie pentru o șansă să se joace cu bicicletele Pegas. Foarte populare sunt și cele două corturi la care copiii au ocazia să mângâie câteva animale (salamandre, iepurași și căței deopotriva) - Atelierul Dog Assist și „Prietenii mici” (ținut de cabinetul Pet Love).

Însă economia locală pe bază de cartonașe are doi piloni stabili în cursul oferit de pompieri de prim-ajutor (împreună traseul cu obstacole care-l însoțește) și cursul de tir, oferit de Domeniul Arcașilor Cluj. Unde se pot distra sub ochii atenți ai *trainer*-ilor, ceea ce este destul ca părinții să se poată relaxa puțin la barul Staropramen inclus și el în itinerariul Weekend la Castel.

Alex Mircioi

Film Food

Fervoarea bucătărilor internaționale

Deja devenită tradiție la TIFF, secțiunea Film Food găzduiește anul acesta patru titluri, respectiv trei cine care vor urma filmelor *Totul despre stelele Michelin*, *Mâncare la pachet* și *Misiunea lui Alain Ducasse*.

În *Totul despre stelele Michelin*, regizorul Rasmus Dinesen cutreieră toată lumea pentru a găsi cele mai rafinate și inovative restaurante din lume. Sunt locuri nu doar elegante, unde se mănâncă divin, cât personalizate. Stelele oferite de prestigioasa companie Michelin sunt bazate, în mod cert, pe felul ales în care chefi gătesc, dar în egală măsură contează particularitățile acestor spații, familiaritatea pe care ele reușesc să o ducă mai departe. Devenite locuri unde oamenii merg într-un soi de pelerinaj, restaurantele cu stele Michelin fascinează și creează ierarhii. În acest documentar vom înțelege mai bine ce diferențiază două de trei stele, cum o primești pe prima și cât de important devine acest lucru. O lume cu totul specială, fascinantă, în care diferența o fac cele mai mici detalii.

Plasat de asemenea în haute couture-ul culinar, *Misiunea lui Alain Ducasse* îl surprinde pe Ducasse, un guru al bucătăriei internaționale – proprietarul unor restaurante care însumează 18 stele Michelin. Este un om realizat, dar care muncește fără încetare, în căutarea gustului desăvârșit. Pasiunea îl ține în priză, iar exigența lui atinge cote greu de atins. Cu toate că a făcut o industrie din propria muncă, el pare la fel de bucurat ca în prima zi. Gătește pentru înalți demnitari, pentru multimilionari, gândește mese pentru sute de oameni, dar tot mai bine se simte în natură, unde rodesc preparatele de mâine. El e dovada vie că, orice ai alege să faci în viață, ai succes

Totul despre stelele Michelin

doar când ai reușit să te implici total. Secretele lui sunt atât de firești și totuși atât de greu de pus în practică. Ducasse caută neîncetat.

Producția argentiniană *Mâncare la pachet* – asemănătoare din multe privințe cu filmul de anul trecut venit tot din țara lui Maradona, *Todo sobre el asado* – vorbește despre felul italian de a găti și modul cum acesta s-a extins în toată lumea, modificându-se în funcție de specificul zonelor unde a ajuns la începutul secolului trecut, când napoletani, piemontezi sau calabrezi au plecat din țara lor în căutarea unui trai mai bun. Regizoarea Mercedes Córdova se axează în special pe două locuri, Statele Unite și Argentina. Ea urmărește atât modificările pe care le-au suferit rețetele tradiționale italienești, cât și

modul cum italienii s-au integrat în cele două peisaje cu ajutorul bucătăriei lor, devenită acum atât de faimoasă în lume. Toți mâncăm paste, toți știm – sau credem (ar spune unii) că știm să le gătim. Toți comandăm pizza sau o luăm congelată din supermarketuri. Córdova merge însă la cele mai populare localuri și încearcă să vadă ce s-a schimbat, ce a rămas la fel de la generațiile trecute. Ea dă și peste așa-zii puriști, oameni care țin cu dinții de rețetele tradiționale și pentru care orice mică modificare devine un sacrilegiu.

Cel de-al patrulea film al secțiunii, *La o băută cu Schumann* vorbește despre un globtrotter. Scriitor și fondatorul unuia din cele mai cunoscute baruri din lume, Charles Schumann se află de asemenea

într-o căutare permanentă, dar nu după mâncăruri, ci băuturi, cocktailuri speciale sau pur și simplu după sucuri sau lichioruri fine, care să îi satisfacă exigențele. Acum, ajuns la maturitate, poate spune că a găsit combinațiile perfecte.

Proiecțiile vor fi însoțite de cine condimentate de cei mai populari chefi din România: olandezul Paul Oppenkamp (mâine, 28 mai), Alex Petricean (aka D'artagnan) (marți, 29 mai), Florin Dumitrescu (miercuri, 30 mai). Cinele vor avea loc la restaurantul Bricks, de la 20.00.

Secțiunea Film Food este prezentată de Staropramen, cu sprijinul Nespresso și Lidl România.

Ion Indolean

TIFF.17
Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 25.05–03.06.2018

DREPTUL LA MEMORIE

PROIECȚIA FILMULUI

TĂCEREA CELORLALȚI

r. Almudena Carracedo, Robert Bahar, Spania, 96'

PREMIUL PUBLICULUI LA BERLIN 2018

DUMINICĂ, 27 MAI, 15:30

CINEMA FLORIN PIERȘIC

DEZBATERE

Invitați:

Radu Preda (Președinte IICMER),
Cristian Tudor Popescu

Moderator:

Mihnea Măruță

DUMINICĂ, 27 MAI, 19.00

TIFF LOUNGE

In colaborare cu

BILETE ONLINE

TIFF MOBILE APP

EVENTBOOK.RO

3x3

Chemarea lui István Szabó

Despre István Szabó se pot spune multe. Că este primul regizor maghiar premiat cu Oscar pentru film străin (1982, *Mefisto*), că a participat cu cinci proiecte în competițiile principale de la Cannes, ori că e unul din cei mai importanți autori din Europa centrală și de est, un regizor care a disecat mereu în opera lui probleme politice și istorice importante ale contemporaneității.

István Szabó este cu siguranță cineastul est-european care a făcut și a obținut tot ce poate visa un tânăr care apucă ițele acestei meserii.

Născut în 1938, în plină criză diplomatică mondială, Szabó a cunoscut pe propria piele ororile războiului, concomitent cu mania antisemită și, apoi, frica inoculată de socialism. Le-a trăit pe toate și s-a inspirat din aceste evenimente. Copil fiind, a trebuit să fugă de opresiunea extremei drepte maghiare, care nu i-a cruțat însă și tatăl. A fost un moment pe care ulterior l-a surprins în filmografia sa.

Chiar *Tatăl* se numește lungmetrajul care l-a impus ca cineast – prezent în cadrul acestui 3x3. Filmul vorbește despre traumatizantul proces prin care un băiat, un tânăr care încă își caută reperele, reușește să lupte cu pierderea părintelui drag. Filmul a obținut premiul special al juriului la Locarno în 1967 și a făcut din Szabó un nume recunoscut în toată lumea.

Dar aprecierea deplină a venit peste aproximativ un deceniu, când – avându-l ca protagonist pe actorul Klaus Maria Brandauer – regiza, așadar, *Mefisto*. În film, cadrul narativ e plasat în Germania interbelică, dar nazismul poate fi considerat doar un pretext în contextul intim al dramei personajului principal, actorul Hendrik Höfgen. El joacă rolul diavolului pe scena teatrului din Berlin și se bucură de ciudata atenție a unui general hitlerist. Ironia filmului provine tocmai din faptul că acest militar este, în viața cotidiană, adevărata figură mefistofelică a locului.

Regizorul maghiar a adaptat nuvela scrisă de Klaus Mann (fiul mai celebrului Thomas), în așa fel încât crimele extremei drepte sunt doar sugerate. Există o permanență ciudată a lor: ele nu iau niciodată prim-planul, dar le simțim mereu apăsarea, greutatea. Această atitudine regizorală, rezervată, lucidă, calmă, a marcat în Germania o abordare cinematografică mai limpede, de bun augur, pentru că era mai detașată și, astfel, mai analitică în fața traumelor Războiului mondial.

Pe Szabó îl interesează mai degrabă istoriile mici și cum sunt identitățile unor oameni influențate de evenimentele

majore ale istoriei. La fel se întâmplă și în *Colonelul Redl* – unde Brandauer joacă de asemenea rolul principal: colonel al contrainformațiilor Imperiului Austro-Ungar, Redl se vede nevoit să facă pe agentul dublu, pentru ruși, în momentul când aceștia află că e homosexual și îl amenință că vor face publică informația. Un film epic, lung, puternic, dureros.

La TIFF, **István Szabó** va fi prezent cu aceste trei vârfuri ale operei sale: *Tatăl*, *Mefisto* și *Colonelul Redl*.

Ion Indolean

Mephisto

E.ON vă prezintă secțiunea
A FI SAU A NU FI POLITIC CORECT?
la TIFF 2018.

e-on

17

Îmi amintesc precis clipa în care mi-am dat seama că, deși mă pregăteam pentru Litere, nu-mi doream deloc să devin profesoară. Nu, nu s-au auzit viori în background și nici n-am început să levitez. Eram la coadă la automatul cu înghețată. Ce opțiuni aveam? Îmi plăcea să inventez povești în gând. Mă uitam la multe filme... fără prea mare efort. Cu talentele astea două, ce-aș fi putut să fac? I-am spus tatei că vreau să dau la imagine. El s-a uitat consternat la mine: „o fată operator? Imposibil. Poate la regie sau scenografie.” Până să aflu diferența între acestea, am început să mă îndop cu filme de cinematecă (binecuvântat fie Nea Dumi care venea cu caravana în Iași, ne vorbea minim jumătate de oră înainte de proiecție și ne împrietenea cu capodoperele intimidante), să citesc numere din Cahiers du Cinema la Institutul Francez și să conspectez liste cu regi-zori și pelicule, pe ani și țări. Ai mei m-au încurajat în acest plan nebunesc, ba chiar tata a și dat vreo două telefoane pe la București, la un fost coleg ce lucra în TVR, și așa Aam început parcursul meditației- admitere picată la ATF - facultate particulară.

Abia după vreo 4 ani am reușit să intru la stat, la secția teoretică. Era fun cu Cristian Mungiu, Călin Netzer, Oleg Mutu și Hanno Hoffer în aceeași generație și nopți pierdute pe la crășma Papillon. Facultatea părea o petrecere continuă, întreruptă doar de rigurozitatea unui profesor ca George Littera care-și dădea seama dacă vedeai filmele mute pe fast forward.

Deja știam că nu-s bună de regie... Dar nici scenaristă sau critic de film nu prea mă vedeam, însă alții da. Printre ei, Laurențiu Damian, Valerian Sava, care aproape că m-a obligat să fac cronică săptămânală în *Literaturul*, Alex Leo Șerban, mentorul meu și, evident, Chiri. Mereu Chiri. Și iată-mă tot pe aici, la a-17-a ediție de TIFF. Deși de ceva timp sufăr clar de oboseală cinefilă și pasiunea pentru cinema s-a transformat dintr-o dragoste cu năbădăi, într-una neîmpărtășită:

Foto: Marius Mariș

La 17 ani m-am hotărât că vreau să fac cinema. Mă rog, exagerez, pentru că 1. nu eram hotărâtă, 2. nu știam ce înseamnă să „faci” așa ceva și 3. habar n-aveam ce-i ăla CINEMA. Ca să înțelegeți, referința mea nu era 8¹/₂, ci mai degrabă 9¹/₂ weeks.

de din ce în ce mai greu să mă scutur de sentimentul că toate s-au mai spus, că filmele erau mult mai bune acum x sau y ani.

Și, totuși, din nou și din nou, ceva mă trage înapoi și cred că nimic nu reprezintă mai bine acest forță gravitațională decât TIFF-ul, unde cei sătui până peste cap de super-eroi, de ciorbe reîncălzite sau de militanisme PC își recapătă entuziasmul. Aici, la TIFF, fost bazar de celuloid, actualmente târg digital, ai atracții pentru toate plictiselile. Eu una vreau să scap de obsesia de-a devora tot ce

împroască mai nou Hollywood-ul sau chiar Cannes-ul și, de câte ori pot, fac o cură de clasice. Mă veți vedea, cu siguranță, la Bergman și Besson.

Da, e greu să te lași de cinema, dar și mai greu e să te lași de TIFF, care seamănă cu un cult căruia simți că-i aparții. Pentru restul lumii ești un freak, aici ești printre frații tif-fari pe care nu-i sperii atunci când mitraliezi lista celor mai subevaluate pelicule asiatice ale anilor 90. Aici poți să-ți dai frâu celor mai obraznice impulsuri, poți deveni un tiran

care dictează cu un pumn de fier ce titluri trebuie văzute, poți urla până dimineață că Roger Corman e mai important ca Tarkovski sau că nu există actor mai bun pe lumea asta decât Keanu Reeves și nimeni nu te bagă într-o cămașă de forță, ba chiar se vor găsi unii să-ți facă cinste cu o bere. Aici poți să declami și că nu dai doi bani pe cinema, că filmele ar trebui eradicate și că viața e în altă parte. Doar să nu te aștepți să te creadă cineva.

Anca Grădinaru

Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 25.05-03.06.2018

INVITAT SPECIAL:
**ANDREI
PAVEL**

PROIECȚIE SPECIALĂ

JOHN MC ENROE:
**IMPERIUL
PERFEȚIUNII**

L'EMPIRE DE
LA PERFECTION

FRANȚA | 2018
R. JULIEN FARAUT

LUNI 28 MAI. ORA 15.00
CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

BILETE ONLINE

TIFF MOBILE APP

EVENTBOOK.RO

Carte Blanche

Cine este și cu se mănâncă Shockproof

Cinci proiectii cât se poate de speciale, oferite de Shockproof, festival cehesc dedicat capodoperelor uitate și blestemățiilor insuficient vizionate.

Al doilea an al secțiunii Carte Blanche: și de această dată avem ca invitați lăsați să-și facă de cap cu proiectiile (și cu atmosfera din sală) membri ai echipei Shockproof. Festivatorii praghezi au o pasiune cât se poate de clară: action, gore, camp, filme de serie B și C, XXX-uri, shock.

Tot ce ofensează ideile preconceptuate despre cinema ca templu dedicat capodoperelor, perfecțiunilor, filmelor de dans și bune maniere. Pentru TIFF au împachetat 4 lungmetraje și un platouaș de blestemății scurte, pe care le vor servi celor dintre noi dornici de șoc ieftin și groaze ratate, deliruri metafizice de serie B și capodopere inabliabile. Cu o garnitură de live-action performant chiar în sală, în timpul proiectiilor.

Nexus-ul lui José María Forqué, camp spaniol în stare pură. Fantasy cu multă ambiție (viitor inter-galactic, planete conduse de vrăjitori, mutații și mutații, raze laser) recomandat pentru noi, cei care am văzut *Brâncuși din eternitate* și nu știm cu ce să ne ștergem oroarea din creieri de-atunci încoace.

Exodus To Shanghai (2015), un exemplu de holocaust-splottation fabulatoriu. Regizat de Anthony Hickox, unul din puținele personaje care-l pot face pe nenea Bruckheimer să treacă drept intelectual rafinat.

Trash Humpers

Dacă doriți să revedeți *Trash Humpers* al lui Harmony Korine, acum este momentul. Cum îl abordează cehii și mai ales dacă îl pot răsuci și răstălmăci suficient cât să facă din proiectie mai mult decât un cringe fest, aceasta este întrebarea. Poate descoperiți că vă place. Bonusul maxim al proiectiei Shockproof este că dacă efectiv fugi urlând din sală, ceilalți or să creadă că este un tertip al cehilor, care să dea un surplus de atmosferă proiectiei.

Cu *The Tinger* lucrurile stau complet altfel. Filmul lui William Castle, unul dintre tătucii horrorurilor ieftine și splendide îl are pe afiș pe gigantul Vincent Price și un subiect cât se poate de sensibil: experimentele cu LSD pe care un medic legist le face pentru a captura crevetă fricii. Un organism parazit care trăiește în fiecare om și se hrănește cu groază, oroare și teroare.

Despre scurtmetraje importate la Cluj de cehi trebuie să știți doar că unul dintre ele este imaginativ intitulat *Vaginator: Dawn of the Bitches*.

Cristi Mărculescu

Competiție

Iarna trădării: poezie, impecabil

Un debut completamente ireproșabil, dotat cu o forță și siguranță de sine de-a dreptul frustrante.

Mare parte din debutanții și debutantele în regie sunt beneficiarii unor mângâieri părintești pe cap pentru filmelor lor prime. Nu li se impută secvențele ratate, nesiguranțele scenaristice, micile necizelări și nici oportunitățile tematice. Sunt încurajați, merită încurajați, au potențial băieții, fetele oricum nu ies la numărătoare „câte ar trebui să iasă la numărătoare”.

Viitoarele lor cariere uneori sancționează entuziasmele deșănțate manifestate apropos de filmele de debut, uneori confirmă marile așteptări. Islandezul Hlynur Palmason face parte dintr-o minoritate aparte: regizorii care au debutat ireproșabil și punctat impecabil cu primul lun-

g-metraj. Povestea a doi frați, muncitori într-o mină și traficanți de alcool într-atât de contra-făcut încât poate cauza decese bifează inevitabila rivalitate amoroasă. Dar un film nu se rezumă la scenariu și Palmason evită dintr-o regie impecabilă orice urmă de senzaționalism, *poverty-porn* și orice urmă de discurs social. Le evită într-atât de mult încât le înlocuiește cu poezie abstractă, calibrată înspre splendoare rece și irezistibilă din cameră de-un alt talent redutabil de sigur pe propriile forțe: directoroarea de imagine Maria von Hausswolff.

Winter Brothers ajunge în competiția TIFF cu 21 de premii deja acumulate (regie, imagine, actorie) prin festivaluri.

18:00, Cinema Victoria

Cristi Mărculescu

The Villainess

Între gaming și cinema

Un mix de estetică cu ingrediente din *Oldboy* (2003) și mironenii de *First-person shooter*

Un soi de prequel pentru *Lady Vengeance* (2005, Park Chan Wook) și un soi de *Kill Bill* (2003, Quentin Tarantino) asiatic, *The Villainess* (2017), în regia lui Jung Byung-gil, începe cu un plan-secvență de o anduranță teribilă ruptă cu adevărat dintr-un first-person shooter și un RPG (role-playing game) în care spectatorul pendulează între trăirile protagonistei și acțiunea furtunoasă din jurul ei.

Privim cum o prezență misterioasă, cu abilități de măcelar, își face drum printr-o clădire plină de indivizi înarmați cu diverse, de la toporiști și lanțuri, la cuțite și pistoale. Misterul e spulberat odată cu încheierea maratonului sângeros când o întâlnim pe Sook-hee (Ok-bin Kim), o femeie frumoasă,

firavă și cu o neînfricată ură în priviri. De fapt, ea a fost antrenată de mică să taie în carne vie (la propriu), iar asta o face o armă extrem de abilă. I se oferă șansa de a presta 10 ani în rândul SRI-ului sud-coreean în schimbul libertății totale. Tocmai ce-i trebuie pentru a-și crește în pace fetița. Dar orice libertate vine cu un preț, iar, pentru Sook-hee, greutatea sacului cu arginți e prea mare. Normalitatea e spectatorială, e plată, e fără sânge, e de neimaginat, în timp ce momentele de răzbunare cruntă trezesc o stilistică axată pe adrenalină. Pendularea între aceste două lumi pare de necontrolat. Echilibrul e doar o iluzie. Un film a cărui viteză te îmbată și ale cărui momente de lentoare te scot din mahmureală. O breșă între două forme de artă ce continuă, în ciuda criticilor, să ia ființă în cele mai interesante și mai inovative moduri.

Filmul e proiectat astăzi de la 23:15, la Cinema Florin Piersic, și duminică, 3 iunie, de la 20:00, la Casa de Cultură a Studenților

Cosmin Popa

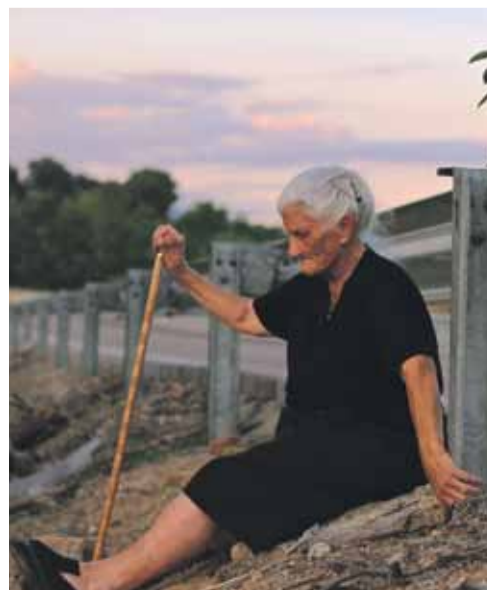
Ce se întâmplă, documentarul?

Gaura de glonț din umanitate

Nu trebuie ratată o reîmprospătare a memoriei istoriei recente

Tăcerea celorlalți (El silencio de otros, 2018) e un strigăt profund pentru justiție, o cronică acută a luptei victimelor unui regim dictatorial de peste 40 de ani, regimul lui Franco din Spania. Filmul e o perioadă de șase ani, documentarul în regia lui Almudena Carracedo și Robert Bahar și sub producția lui Pedro și Agustín Almodóvar, e o țesătură de testimoniale și evenimente marcante, un drum de la povești tragice ori inspiraționale la fapte reale concretizate într-un proces al Drepturilor Omului în Buenos Aires, Argentina.

Tăcerea celorlalți

O bătrână lasă un buchet de flori lângă autostrada construită unde, în urmă cu zeci de ani, trupul gol al mamei sale a fost aruncat la marginea drumului. O octogenară călătorește până în Argentina pentru a putea depune mărturie și a cere înapoi trupul tatălui ei, unul din zecile de mii de trupuri negăsite și probabil aflate în gropi comune. Bărbați care și-au dedicat viețile, și-au sacrificat carierele pentru a încerca să-și recupereze o fărâamă de demnitate după luni de zile de tortură. Femei în căutarea copiilor ce-au fost pur și simplu luați de regim, trimiși în familiile simpatizanților și nevăzuți apoi de către părinții lor biologici.

Toate acestea în timp ce torționarii se plimbă cu nonșalanță pe străzile Madridului. Îi apără o Lege a Amnistiei (1977 la doi ani după moartea lui Franco) și un Pact al Uitării (o încercare de a evita Froncoismul viitor) semnate și votate de aceiași politicieni care au comis infracțiunile. Sună cunoscut? Același lucru, dar în forme diferite a apărut în Chile (după regimul lui Augusto Pinochet), Paraguay (după Alfredo Stroessner), Guatemala (după Efraín Ríos Montt), Rwanda (după genocidul din 1994), Cambodia (după genocidul din 1979).

Un documentar clasic, bine construit, bine dozat, ce se poziționează cu vehemență și fără regret, ce zgâlțâie veriga dintre umanitate și speranță și care, din când în când, surprinde prin elemente de cinematografie eisensteiniană - montajul ideologic (referința clară la scena bivoulului din Greva, 1925) ori montajul tonal de voci suprapuse peste sculptura *Mirador de la Memoria*. Cei patru oameni de piatră ce privesc peste întreaga țară fac parte din singura lucrare dedicată celor pierduți în timpul regimului. După vernisaj au fost trase focuri de armă asupra ei, iar statuile încă păstrează urmele de gloanțe. Sculptorul Francisco Cedenilla Carrasco a refuzat să o corecteze spunând că întocmai asta îi face opera completă. Are dreptate.

Ultima proiectie e astăzi, 27 mai, de la 15:30, la Cinema Florin Piersic.

Cosmin Popa

Directions, sau când o societate pierde controlul asupra volanului

Debutând la Cannes 2017 în secțiunea *Un Certain Regard*, cel mai nou film al lui Stephan Komandarev (cunoscut pentru *Lumea e mare și salvarea e după colț*, 2008) este o comedie neagră ce urmărește o noapte din viețile a cinci taximetriști, ale căror ciocniri întâmplătoare cu clienții pe străzile Sofiei contruiesc o dioramă a societății bulgare. Amintind simultan de Jim Jarmush, Jafar Panahi și Abbas Kiarostami, acțiunea din *Directions* se petrece pe parcursul a 24 de ore, în care reverberează șocul unei crime teribile, dezvoltate în prolog: vedem un taximetrist ducându-și fiica la școală, apoi refuzând să ducă o elevă prostituată la destinație și returnând-o la liceu, ca să sfârșească ucigând un cămătar nemilos și apoi să întoarcă pistolul asupra sa.

Caracterul incidentului declanșează o dezbateră imensă în media despre diversele fenomene și încrengături ale tranziției post-comuniste au putut duce la o asemenea situație - iar coloana sonoră filmului devine o serie interminabilă de intervenții telefonice în cadrul unei emisiuni radio (amintind de *A fost sau n-a fost?* Al lui Corneliu Porumboiu), care este, evident, urmărită cu ardoare de către protagoniști.

Cele cinci tablouri sunt construite din planuri-secvență care sunt adesea mai lungi de zece minute și care imită privirea pasagerului din dreapta (deși o scenă de la mijlocul filmului, în care camera trece la un moment dat de bariera unui pod și pare efectiv să plutească, poate lăsa pe oricine cu gura căscată), *Directions* este cu siguranță una din cele mai originale și interesante descoperiri ale cinemaului bulgar recent. Folosindu-se abil de tehnici dramaturgice clasice, precum utilizarea prologului și epilogului, a unei narațiuni circulare și de *storyline*-uri interșanjabile, Komandarev creează imaginea (de altfel, foarte recognoscibilă nouă) a unei societăți în criză, în care violența începe să fie percepută ca un mijloc justificabil de a rezolva conflictele (după cum precizează și un sociolog, auzit într-una din emisiunile radio din mașini). Un motiv numai bun pentru o explorare paralelă a temei morții, în felurile sale manifestări - printre replici dure de umor negru belicos ale personajelor răzbat potretele unor persoane complexe, cu propriile lor fobii și ideologii, cu propriile lor motive de-a fi deprimare, răzbunătoare sau, uneori, împăcate cu lumea dimprejur. *Must-see*.

Flavia Dima

Becoming Cary Grant

Un portret inedit al unuia dintre cei mai mari actori ai Epocii de Aur a Hollywoodului, *Becoming Cary Grant* utilizează fragmente din jurnalul acestuia, în citirea actorului britanic Jonathan Price, pentru a explora adâncimile psihologiei lui - anume, perioada din anii 50 în care starul intrase într-un program terapeutic experimental, în care se utiliza LSD pentru a ajuta pacienții să aibă acces la cele mai intime colțuri ale conștiinței și subconștiinței lor. Lansat la ediția precedentă a festivalului de film de la Cannes, documentarul intră în adâncurile vieții personale a legendei carismatice și elegante a ecranului de argint, de la traumele suferite în copilărie datorită părinților abuzivi la modul în care Grant a ajuns să replice acest comportament în relațiile sale adulte, numeroase și tumultuoase. Revelațiile pe care utilizarea drogurilor psihedelice le declanșează în psihicul actorului sunt fascinante, permițând acces la cele mai profunde emoții ale acestuia și a schemelor gândirii sale; în contrapunct cu imaginea sa publică,

cei doi Grant aproape că par să fie două persoane diferite în același trup.

Compus vizual din colaje de fotografii și fragmente din cele mai memorabile roluri ale actorului, dar și din bucăți de *home video footage* făcute pentru prima oară publice, *Becoming Cary Grant* se distinge de vasta majoritate a documentarelor biografice despre actori prin faptul că documentează mult mai mult decât simplele evenimente care au construit viața protagonistului său, sau mărturiile despre personalitatea lui - este un film care pune centrul de greutate pe psihologia personajului și pe mecanismele sale. Filmul include, de asemenea și fragmente de interviuri cu criticul și istoricul David Thomson, cel mai important teoretician de film în viață, care discută în detaliu despre însemnătatea rolurilor și jocului actoricesc al lui Cary Grant (pe care îl numește „cel mai mare și important actor din istoria filmului”) în mai marea istorie a cinemaului.

Flavia Dima

Prima stea dintr-o nouă galaxie salută stelele cinematografului.

Noua Clasă X. First of a new kind. Designul interior și confortul, împreună cu stabilitatea și siguranța caracteristice Mercedes-Benz se regăsesc într-o combinație high-class de putere și adrenalină, redefinind categoria pick-up la nivelul la care ar trebui să fie: premium.

www.mercedes-benz.ro/ClasaX
Clasa X 220 d: consum de combustibil urban / extraurban / mixt: 7,7/100 km / 7,2/100 km / 7,4/100 km. Emisii CO₂ în regim mixt: 195 g/km.

Mercedes-Benz

Competiție

Cinema pe calea undelor

Când imaginea nu zice mai mult de o mie de cuvinte

The Guilty (2017, Gustav Möller) aduce cu sine unul dintre cele mai speciale calități ale cinemaului care deseori e trecută cu vederea ori e înăbușită de coloana sonoră - calitatea de a construi imagini din dialog și ambianță sonoră.

Totul începe cu un simplu telefon. Asger Holm (Jakob Cerdergen), un polițist cu vechime, e tras pe banca de rezerve și relocalat la dispeceratul de urgențe, în urma unui suspicios accident. Plictisit deja de munca de birou, ignoră ori chiar își bate joc de indivizii prinși în situații buclucașe, că doar și se mai întâmplă ca prostituata de serviciu să-ți fure laptopul de la birou cu tot cu importantul pitch de a doua zi. Întreaga noapte e deturnată de un telefon la capătul căruia o voce tremurată de femeie își trimite copilul la culcare. Instinctele lui Asger preiau controlul. Viața femeii e în pericol, dar convorbirea telefonică e brusc întreruptă. De aici se pornește roller-coasterul emoțional printr-un labirint al detaliilor audio, al micilor

inflexiuni din voce, al promisiunilor deșarte, al liniștii dintre telefoane, al iluziilor auto-induse. Se construiește vizual o întreagă familie, cu mic cu mare, cu greșeli și cu speranțe doar din convorbirile telefonice ale protagonistului. Obsesia lui Asger de a o găsi pe Iben e o cădere într-un iad audio din care nu există scăpare. Vocea ei, plânsul ei, respirația ei, răceala ei, toate sunt conștiințele multiple ale unei schizofrenii inopinate ce devine contagioasă.

Gustav Möller, aflat la debutul său regizoral, reușește un film a cărui simplitate e mai mult decât un compliment. *The Guilty* e un thriller psihologic într-atât de intens încât îți vine să-ți lipești urechea de ecranul cinematografului. E un test de rezistență într-o cameră anecoidă din care mulți s-au întors fără toate mințile la locul lor.

Filmul e proiectat astăzi, 27 mai, de la 22:00 și marți, 29 mai, ora 17:30, la Cinema Victoria.

Cosmin Popa

TIFF.17
Transilvania Nemzetközi Filmfesztivál
Kolozsvár, 2018.05.25-06.03.

KONCERT
Az etno-haos kultzenekar

DAKHA BRAKHA (Ukrajna)

„Kristálytisztá ragyogás! A zenei megújulás úttörői.”
- NPR Music

Hétfő
május 28., 19:30
Diákművelődési Ház

tiff.ro
ONLINE JEGYVÁSÁRLÁS
TIFF MOBILE APP
EVENTBOOK.RO

Competiție

Spațiul dintre suflet și oameni

Unammerspiel de o rară și minunată intensitate dramatică

Jean-Luc Godard are o replică (ce a devenit între timp clișeu): „*Pentru a face film, de tot ce ai nevoie e o femeie și un pistol.*” Dar oare ce-ar zice de o femeie și cadavrul tatălui ei proaspăt decedat? Cu un maiestros debut regizoral, Asghar Yousefnejad ne demonstrează că se poate face film printr-un minimalism curat, o situație buclucașă și fluiditatea incredibilă a camerei de filmat din mâinile lui Hamid Mehrafrouz.

The Home (2017) e mai mult decât un spațiu între patru pereți. *Acasă* e locul unde se întorc copii rătăciți de părinți, unde artefactele trecutului încă umblă prin rame fotografice, unde familia se reunește să se roage, să plângă și să jelească. Aici, frumoasa, neînfricată și încrederea Sayeh (Mohadeseh Heyrat) apără cu ghearele ascuțite trupul neînsuflăit al tatălui ei. Vocea îi răsună ca un tunet în mijlocul casei, iar tradiționala înmormântare devine un joc de du-te-vino între sinceritate și perfidie.

Majid (jucat, mă încumet să zic, magistral de Ramin Riazi), vărul lui Sayeh, e singurul care rămâne pur până la final. Cu tandrețe și compasiune încearcă să îmblânzească scorpia și să respecte ultimele dorințe ale decedatului, dar Sayeh se opune cu vehemență. Apariția domnului Ahmedi (Gholamreza Bagheri), trimis de spitalul universitar, nu face altceva decât să verse paie pe un foc sălbatic. În schimb, camera de filmat e o lebedă într-un balet tchaikovskian (un cap plecat către Aki Kaurismäki) - lasă personajele să intre și să iasă din cadru, le urmărește și le părăsește, le constrânge claustrofobic, dar niciodată nu uită pe cine și în ce moment să focalizeze. Parcă vrea să surprindă clipa când sufletul și umanitatea părăsesc trupul, fie mort, fie viu.

Filmul e proiectat astăzi de la 20:00, și vineri, 1 iunie, ora 12:30, la Cinema Victoria.

Cosmin Popa

Fără limită

U: JULY 22

Uneori, cineștii își propun să privească drept în inima celor mai îngrozitoare și abjecte evenimente din istorie, asumarea reprezentării acestora fiind un risc imens - de la *Nuit et brouillard* (Alain Resnais, 1956) la *Son of Saul* (László Nemes, 2015), cinemaul a tratat extensiv marile traume ale istoriei moderne în felurite moduri, mai ales Holocaustul. Cel mai nou film al lui Erik Poppe, unul dintre cei mai importanți cinești norvegieni contemporani, își propune să re-prezinte atentatul terorist comis în 2011 de neo-nazistul Anders Behring Breivik pe insula Utøya, unde a ucis 69 de tineri care participau la o tabără a partidului laburist. Abordarea lui Poppe este însă una complet aparte - filmul este realizat folosind un singur cadru-secvență care corespunde ca lungime duratei efective a atentatului terorist, așadar totul se în timp real cinematografic, cu o coregrafie complexă a personajelor și a camerei. *U: July 22* a avut parte de o premieră extrem de controversată în cadrul Competiției Oficiale a Berlinalei: a fost huiduit de o parte a sălii în timpul genericului la proiecția de presă, o parte a criticii declarându-l drept un film voaieurist și failmentar moral, cealaltă încununându-l drept o capodoperă cinematografică ce face dreptate victimelor odiosului masacru.

U: July 22 este un thriller în care finalul este deja cunoscut de către public, dar nu și de către protagoniști. Singura necunoscută este cum anume se petrece tragedia - o întrebare cu multiple strategii și probleme morale. Prima replică a filmului (aparținând Kajei, protagonistă acțiunii), rostită cu privirea fix în cameră, aruncată simultan în ochii spec-

tatorilor dar și în cea a realizatorilor: „Nu vei înțelege niciodată”.

Kaja este persoana prin care ajungem să experimentăm îngrozitoarele evenimente de pe insulă, camera asumându-și multiple poziții (inter-)subiective - spectatorul trece prin mai multe roluri, de la martor distant, la victimă și complice. Conform lui Poppe, realizarea filmului într-un singur plan-secvență are scopul de a oferi spectatorului, pe cât posibil, o apropiere extremă față de senzația, de experiența efectivă pe care au avut-o victimele lui Breivik. Experiment care, de altfel, și reușește - dincolo de senzația dată de utilizarea unui singur cadru, punerea în scenă abilă și coregrafia complexă a zecilor de actori din film dă o senzație de veridicitate profundă. Scenariul, deși ficționalizat (personajele din film nu au existat, cu adevărat) este inspirat și din mărturiile supraviețuitorilor, pastişând pe cât posibil diversele situații cu care aceștia s-au confruntat. Singurul căruia nu îi se acordă o platformă este Breivik însuși - relegat la o simplă umbră din fundalul extrem al unui cadru: *blink and you will miss him*. Excluzând orice interacțiune cu teroristul transformându-l într-un spectru aproape abstract, ideologiei lui extremistice nu îi se dă niciun moment de expunere - tot ceea ce vedem este suferința cauzată de crezul său bolnav.

Fie că veți accepta (sau nu) pariul lui Erik Poppe față de imersiunea în evenimentele de pe insula Utøya, *U: July 22* este unul din cele mai importante titluri cinematografice ale anului și nu trebuie ratat.

Flavia Dima

Dovlatov – singurătatea artistului la tinerețe

Cei care au ieșit mai mult sau mai puțin bulversați de la *Sub nori electrici*, acum câțiva ani, se pot întoarce cu mai mare tragere de inimă pentru ultimul film al lui Aleksei German Jr., dedicat gigantului scriitor rus Serghei Dovlatov, nu numai pentru nominalizarea la Ursul de Aur din acest an, ci pentru o poveste de viață colosală, pentru o lecție de istorie culturală *musai* și pentru o întâlnire mai mult decât fericită între un scenariu fidel spiritului subiectului și o realizare tehnică minuțioasă.

Dovlatov urmărește șase zile din viața scriitorului al cărui nume îl poartă, reconstituite din firul autobiografic al prozei acestuia și din dialogurile cu familia și apropiații săi. Plasate în Leningrad la începutul lunii noiembrie

1971, în febra festivității resuscitat de aniversarea Revoluției din Octombrie (*sic!*), încercările scriitorului de a supraviețui unui mecanism de manipulare și cenzură extrem de perfid, direct și brutal îl fac să devină unul din eroii tragici ai cotidianului comunist.

De altfel, în ciuda aparentei detașări, umorului și ironiei care apar în scrisul lui Serghei Dovlatov, destinul lui este unul de tragedie modernă. Fiul unui regizor de teatru evreu și al unei corectoare armenice, abandonează studiile de la Universitate și, după ce e recrutat de cei de la interne, ajunge gardian în lagărele de maximă securitate din Rusia. Apoi se abandonează scrisului și încercărilor de a ajunge membru al Uniunii Scriitorilor Ruși, din care este

dat afară imediat ce sunt publicate câteva din prozele lui, ajunse ilegal în Vest. Prin urmare, devine și ținta KGB-ului și nu va fi recunoscut ca una dintre marile valori literare ale secolului XX decât după ce emigrează în Statele Unite și începe să fie publicat. Rușii îl recuperează ca nume al culturii naționale și universale, de pus lângă Pușkin, Tolstoi, Dostoievski și Gogol, doar după moartea sa, în 1990.

Dacă nu ar fi această tristețe apăsătoare prin anunțarea continuă a unui eșec iminent, ai putea spune că filmul lui German e fermecător. Există, într-adevăr, momente pline de umor sau fantastice, ca legătura dintre Brejnev și piña colada, lansarea la apă halucinantă a vasului „Scriitorul sovietic Platon Nifontov” sau

serate boeme pline de poezie și jazz, dar nu sunt decât tentative de a scăpa de o panoramă încrâncenată a vieții în Rusia sovietică. Ca mână de catifea peste pumnul de fier. Această reconstrucție de atmosferă nu ar fi reușit la fel de bine fără imaginea semnată de Lukasz Zal (*Ida*, 2013) și jocul sârbului Milan Maric, cel din urmă oferindu-i lui Dovlatov nesiguranța și fragilitatea care devin firul invizibil (și) pentru înțelegerea personajului real și a întregii sale epoci.

Dovlatov rulează în categoria Supernova mâine, 28 mai, ora 18.00, la Cinema Florin Piersic și duminică, 3 iunie, ora 14.00, la Universitatea Sapientia.

Daniel Iftene

TIFF.17
Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 25.05–03.06.2018

FOTO

BRICABRAC

**EXPOZIȚIE IN MEMORIAM
LUCIAN PINTILIE**

27.05–03.06

CASA TIFF
CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

**ZI DE ZI,
SRIEM
POVEȘTI
DE OȚEL!**

Odată pe an, din 2006, suntem unul dintre personajele festivalului care aduce mai aproape de publicul din România filme ce merită descoperite, trăite și povestite mai departe. Bine ați venit la TIFF!

Tenaris Silcotub

Digestiff

Episodul 3, în care suntem niște mofturoși splendizi

Mofturile sunt cele mai frumoase chestii posibile. M-am gândit la asta când mi-am reformulat programul ca să am timp de *Nexus* și de *The Tinger*, importate la Cluj de Shockproof Festival. Filme mici, dar copioase, kitsch total primul și arhivă spumoasă al doilea. Da, o să mă răsfăț bălăcindu-mă în kitsch spaniolesc 90ist. Da, o să bucur din nou de Vincent Price încercând să omoare de spaimă o mută. Doar ca să captureze crevetă roșie (singurul element colorat dintr-un film alb-negru, asta și apa dintr-o cadă, de fapt) care se hrănește cu groază pură. O să-mi fac un moft.

Mofturile sunt chestii deloc utile, dar a căror satisfacere este, de fapt, esențială pentru bună-starea emoțională. Mofturile ne definesc mult mai clar decât cauzele pe care le susținem și lucrurile pe care le contestăm. Pentru că, în ce privește mofturile, nu putem să fim ipocriți sau oportuniști.

Și noi, cinefilii suntem cei mai mofturoși dintre mofturoși. Avem de ce, avem cu cine. Și de la un punct încolo, când iubești destul cinema-ul și îl înțelegi și ca industrie și ca artă, și ca politici și ca direcții, n-ai cum să nu fii mofturos. Și moftangiu. Și lipsit de increnecări și snobisme.

Spune-mi pentru ce film ai traversat juma' de țară sau un sfert de continent, ca să ajungi să-l vezi într-o proiecție rarissimă, pe ecran cât casa. Eu m-am dus până în Deltă ca să văd *The Lobster* și până la Bruxelles ca să văd *Se sei vivo sparra*. Și-aș face din nou drumurile astea. Pentru filmele astea. Dar și pentru altele, poate nu la fel de grecești poate nu la fel de abstracte, poate nu la fel de disturbante, poate nu la fel de rar proiectate pe ecran mare.

Cristi Mărculescu

O gustare deloc souperficială – Souper

Edeja a treia zi de TIFF și ai intrat în atmosfera de festival. Alergi dintr-un cinematograful în altul fiindcă ți-ai dori să poți fi în mai multe locuri în același timp, pentru că ai atâtea filme de văzut și ziua are doar 24 ore.

Pentru momentele acestea, e ideală o masă to-go, care să-ți potolească atât foamea, cât și pofta de-a testa gusturile noi pe care ți le oferă orașul. La 1 minut de "La

clopot", locul de întâlnire al cinefililor, te așteaptă Souper.

Souper este, așa cum îi spune și numele, regatul suprem al supelor felurite de luat la pachet și sorbit printre pauzele dintre filme. Te poți baza pe prânzul sau gustarea de la Souper pe toată perioada festivalului, pentru că meniul variază zilnic și vei avea ocazia să guști atât supe vegetariene, cât și supe cu carne. Dacă vrei și felul doi, cei de la Souper îți pot pregăti și salate sau sandwich-uri proaspete, pe care le poți alege la meniu sau separat.

Prețurile: variază între 9 - 16,5 lei

Adresă: B-dul Eroilor, nr. 3

Localul este deschis: între 12:00 - 19:00

Alexandra Damian

Windows 10

m@dd
electronics group

Microsoft
AUTHORIZED
Refurbisher

TIFF. 17
Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 25.05–03.06.2018

PROIECȚIE SPECIALĂ

Bobbi Jene
Un film de **Elvira Lind**,
Danemarca, 2017

Miercuri | 30 mai | 18:00
Casa de Cultură a Studenților

LANSARE DE CARTE & ONE MAN SHOW

GICI CĂCIULEANU

PREZENTAT DE: **TIFF**

BILETE ONLINE
TIFF MOBILE APP
EVENTBOOK.RO

Proiecții speciale

Vei crede că omul zboară

Pianistul și Ochelaristul, un duo inedit

„**A**l treilea geniu” al filmului mut, Harold Clayton Lloyd Sr. (1893-1971) va fi prezent pe ecranele festivalului într-unul din evenimentele speciale organizate de TIFF.17 - un cine-concert în acompaniamentul live al pianistului și organistului Samuel Liégeon din Franța pentru filmul care l-a consemnat în istoria cinematografului pe Lloyd, *Între cer și pământ* (Safety Last!, 1923, r. Fred C. Newmeyer, Sam Taylor).

Spre deosebire de Charlie Chaplin (1889-1977) și Buster Keaton (1895-1966), Lloyd nu a fost un geniu, per se. Scriperea lui a fost, mai degrabă, susținută de un simț acut de observație, pricepere, meticulozitate și enorm de multă muncă. A fost un *ordinary Joe* marcat de o dorință arzătoare de a fi un comedian de succes. Asta a însemnat, firește, să învețe cum să fie unul. Inițial și-a dezvoltat un avatar asemănător Vagabondului pe nume Lonesome Luke, dar s-a îndepărtat de acesta în cele din urmă. A adoptat apoi ochelarii, iar asta a devenit marca sa distinctă, deși în spatele acestora întâlnim o figură plăcută, dinamică, poate chiar arătoasă, mult diferită de figura de piatră a lui Keaton și mustața jucăușă a lui Chaplin.

Chiar Keaton declara într-un interviu cum că ținea un pariu cu Chaplin care poate avea cele mai puține inter-titluri într-un film. Comedia din filmul mut însemna acțiune, însemna mișcare, și tocmai aici Lloyd intră în depășire față de ceilalți doi. *Între cer și pământ* (Safety Last!) îl transformă pe Ochelarist (Glasses) într-un protagonist întotdeauna pe fugă, întotdeauna urgentat, cu scopuri simple și extrem de sincere. Băiatul (The Boy, Harold Lloyd) îi promite Fetei (The Girl, Mildred Da-

vis) că va pleca la oraș și după ce va avea succes o va chema și pe ea. Acolo își împarte sărăcia și apartamentul cu prietenul său Limpy (Bill Strother). Într-un final, Lloyd reușește să se angajeze la un magazin de materiale și continuă să-i scrie Fetei, dar magia din scrisorile acestuia o convinge să ajungă mai devreme la oraș în căutarea iubitului. Lloyd găsește o porțiță de mare câștig și convinge managerul magazinului de un truc ce-i va aduce sute de clienți: prietenul său Limpy să urce fără vreun ajutor pe clădirea magazinului. Nimic nu e conform planurilor lui Harold și fiecare pas e un alt salt într-o altă capcană.

S-a pus de comun acord că cel mai faimos cadru din istoria comediei filmului

mut e cel în care Lloyd atâră îngrijorat de minutarul ceasului imens de la etajul doisprezece. O frumoasă metaforă pentru o eră ce se agață de memoria noastră cinematografică. Dar, să ne întrebăm, e oare asta comedie? Chiar dacă e, chiar dacă nu e, fără îndoială privești cu enormă fascinație cum Harold urcă etaj de etaj căzând din bucluc în alt bucluc.

Lumea plină de gags și de încercături inocente din Safety Last! va prinde altfel de contururi sub muzica live interpretată de pianistul și organistul Samuel Liégeon. După studii îndelungi la Conservatoire de Besançon, la Rueil-Malmaison și la Conservatorul din Paris (unde a fost de altfel

primul student cu disertație în improvizație), Samuel Liégeon seduce publicul din Europa și din America cu spiritul său liber plin de spontaneitate și riscuri calculate. În 2008 i se acordă premiul întâi la prestigioasa competiție internațională Boëllmann-Gigout din Strasburg, iar în anii următori s-a remarcat în competițiile internaționale de improvizație din Leipzig, Harlem, Münster și Chartres. Împreună cu Harold Lloyd, va face fără îndoială un duo care să amuțească și să înmărmurească publicul TIF astăzi, de la ora 19:00, la Casa de Cultură a Studenților.

Cosmin Popa

ADAUGĂ GUST
FILMULUI
— CU —

Staropramen
— EST IN PRAGUE —

Un gust deosebit se savurează cu măsură.

TIFF
O EXPERIENȚĂ
— DIN COLECȚIA —
OAMENI GUSTURI

infini TIFF

New forms of storytelling

Powered by **SAMSUNG**

EXPERIENCE VR Cinema
WORKSHOP #Stories on Instagram
CONFERENCE Summit on film, storytelling and technology

© ClujHub | May 25-June 2, 2018 | www.tiff.ro/infinittiff

Powered by **BANCA TRANSILVANIA** **BT** **clujhub**

PMA INVEST

Toate produsele publicitare
într-un singur loc!

www.pma.ro
0264 555 544 / 0727 919 247
0264 429 678
PMA Invest

Program / duminică / 27 mai

FLORIN PIERSIC

13:30 România 100

Fata Morgana

Elefterie Voiculescu 81' / România [2R1]

Intrare liberă!

VO: Romanian, No English subtitles.

15:30 What's Up Doc?

Tăcerea celorlalți (El silencio de otros)

Almudena Carracedo, Robert Bahar 96' / SUA, Spania [2R2]

17:30 3x3

Colonelul Redl (Colonel Redl)

István Szabó 167' / Ungaria [2R3]

20:45 Piața Unirii

Foxtrot

Samuel Maoz 113' / Israel, Elveția, Germania [2R4]

23:15 Umbre

Ticăloasa (The Villainess)

Jung Byung-gil 123' / Coreea de Sud [2R5]

CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

14:00 Supernova

Candelaria

Jhonny Hendrix Hinestroza 87' /

Cuba, Germania, Norvegia, Argentina, Columbia [2C1]

15:45 Amintiri din URSS

Asa

Sergei Solovoyov 153' / URSS [2C2]

19:00 Cine-concert

**Între cer și pământ (Safety Last!)
cu Harold Lloyd (1923)**Acompianament live la pian - Samuel Liégeon (Franța) /
SUA [2C3]

21:00 A fi sau a nu fi politic corect?

**Oameni, spațiu, timp și oameni
(Human, Space, Time and Human)**

Kim Ki-duk 121' / Coreea de Sud [2C4]

CINEMA VICTORIA

10:00 What's Up Doc?

Riichi Sakamoto: Coda

Stephen Schible 101' / Japonia, SUA [2R1]

12:30 Umbre

Vampiri de lut (Vampire Clay)

Soichi Umezawa 81' / Japonia [2V2]

15:00 What's Up Doc?

Pielea ta atât de fină (Ta peau si lisse)

Denis Côté 94' / Elveția, Canada, Franța [2V3]

18:00 Competiție

Iarna trădării (Winter Brothers)

Hlynur Palmason 93' / Danemarca, Islanda [2V4]

20:00 Competiție

Casa (The Home)

Asghar Yousefinejad 78' / Iran [2V5]

22:00 Competiție

Vinovatul (The Guilty)

Gustav Moller 85' / Danemarca [2V6]

UNIVERSITATEA SAPIENTIA

10:00 3x3

Tatăl (Father)

István Szabó 89' / Ungaria [2A1]

11:45 Proiecții speciale

Ați văzut filmul meu? (Have You Seen My Movie?)

Paul Anton Smith 145' / Marea Britanie [2A2]

14:45 A fi sau a nu fi politic corect?

Ape tulburi (Liquid Truth)

Carolina Jabor 90' / Brazilia [2A3]

17:00 Supernova

Ivan

Janez Burger, Janez Burger 95' / Slovenia, Croația [2A4]

19:30 A fi sau a nu fi politic corect?

Copacul vrajbei noastre (Under The Tree)Hafsteinn Gunnar Sigurðsson 89' /
Islanda, Danemarca, Polonia [2A5]22:00 Umbre scurtmetraje, partea a II-a (Shadow Shorts II)
56' / [2A6]

URANIA PALACE

15:30 Focus Bulgaria

Fără Dumnezeu (Godless)

Ralitza Petrova 99' / Bulgaria, Danemarca, Franța [2U1]

18:00 Close-up Ingmar Bergman

A șaptea pecete (The Seventh Seal)

Ingmar Bergman 100' / Suedia [2U2]

20:30 3x3

**O pătură electrică numită Moshe
(An Electric Blanket Called Moshe)**

Assi Dayan 96' / Israel [2U3]

CINEMA CITY 3

17:00 Fără limită

U: 22 iulie (U: July 22)

Erik Poppe 90' / Norvegia [2X1]

19:30 Supernova

**Domnișoara Paradis
(Mademoiselle Paradis)**

Barbara Albert 97' / Austria, Germania [2X2]

21:45 Fără limită

Piercing

Nicolas Pesce 81' / SUA [2X3]

CINEMA CITY 4

17:30 A fi sau a nu fi politic corect?

Vacanța (Holiday)

Isabella Eklof 90' / Danemarca, Suedia, Olanda [2Y1]

20:00 Supernova

Rugăciunea (La prière)

Cédric Kahn 107' / Franța [2Y2]

22:15 Focus Bulgaria

Destinații (Directions)

Stephan Komandarev 103' / Bulgaria, Germania, Macedonia [2Y3]

CINEMA MĂRĂȘTI

19:30 Portret Fanny Ardant

Cenușă și sânge (Cendres et sang)

Fanny Ardant 94' / Franța, România, Portugalia [2Z1]

CINEMA DACIA MĂNĂȘTUR

12:00 EducaTIFF

Wendy

Dagmar Seume 91' / Germania [2M1]"

18:00 Suspecți de serviciu

Bunica de gheață (Ice Mother)

Bohdan Slama 106' / Cehia, Slovacia, Franța [2M2]

20:30 Supernova

Un soi de familie (Una especie de familia)Diego Lerman 95' / Argentina, Brazilia, Franța, Polonia, Germania,
Danemarca [2M3]

UNIRII OPEN AIR

21:45 Piața Unirii

România neîmblânzită (Untamed Romania)

Tom Barton - Humphreys 90' / România [2U1]

SOMEȘ OPEN AIR

22:00 Umbre

**Primul copil
(Firstborn)**

Aik Karapetian 90' / Letonia [2S1]

INSTITUTUL FRANCEZ

22:00 What's Up Doc?

**Cum să devii Cary Grant
(Becoming Cary Grant)**

Mark Kidel 85' / Franța [2F1]

BONȚIDA

21:45 Weekend la Castel, Fără limită

Tokyo Vampire Hotel

Sion Sono 142' / Japonia [2B1]

H33

18:30 Carte Blanche Shockproof

NexusJose Maria Forque 92' / Cehia, Spania, Marea Britanie [2H1]
Nesubtitrat în limba română

No Limit

Check in at Vampire Hotel

Japan and Romania are Blood Relatives. Literally.

After being recognized at TIFF last year with a broad retrospective of 10 of his most provocative films, Sion Sono returns for this edition with a special screening of his new work *Tokyo Vampire Hotel* (2017), a stylized adventure filled with horror and blood, a Japanese slasher film shot on vampire land.

Vampires were always a Western invention. Since Bram Stoker's 1897 novel, *Dracula* took a front row in a notorious cast of Western literary and cinematic monsters. The gothic obsession of early cinema explores all sorts of forms of vampirism. And as they multiply, *Dracula* solidifies his status as a pop-culture icon with world-wide reach—all the way to Japan.

Early vampires weren't really sexy. F. W. Murnau's 1922 *Nosferatu* is a hideous, age-old, bloodthirsty creature of the night that spins hypnotizing energies into complex nocturnal webs. But later, from Ted Browning's 1931 *Dracula*, through Bela Lugosi's elegant portrayal, and though to today, the vampire has become a magnetic figure that oozes class and sexuality.

Tokyo Vampire Hotel doesn't take exception to this rule. In fact, Sion Sono takes advantage of this unique positioning of the vampire among other monsters, and adds an undertone of sexual control in a totalitarian society. But, let's face it, what really matters is the bloody spectacle. Filmed partially in Romania, and especially in Cluj (landmarks like the Corvinus Castle, the Art Museum catcombs, the Turda salt mines, and even the recently renovated Continental Hotel in the center of Cluj make cameo appearances), *To-*

kyo Vampire Hotel tells of the age-old battle between the Corvin vampires and the *Dracula* vampires (who appear to be totally different species), a war that has been dousing in blood the entire world, from Romania to Japan. The Corvin vampires, most of whom are Japanese and have been loyal to several queens—among them, Elizabeth Báthory, played by Sono's wife, Megumi Kagurazaka—belong to the ugly, livid, deformed monster strain and control the the world above ground. The *Draculas*, predominantly Romanian, purists dedicated to more traditional values, have been exiled into the world's underground. They follow Manami (Ami Tomite) whose blood has special properties, but is too innocent and unprepared for the monster world.

Dracula's descendants, under the command of Cristian Rigman (discovered by Sono in TIFF's 10 for Film program), send K (Kaho), a badass vampire lady who slashes and gashes everything in her way to recover Manami from the Corvins. The bulk of the action takes places in a hotel where a bunch of mortals (the vampires' daily bread, as it were) are kept to perpetuate the species in a near-apocalyptic world.

Sono delivers an entire symphony of cinematic references that go far beyond the horror genre. The hyper-stylized hotel and the grotesque aesthetics are reminiscent of *Suspiria* (1977), *Opera* (1987), or *Deep Red* (1975) by the great Dario Argento. Also present in its own way is the famous and oft-referen-

ced discourse delivered by Al Pacino as Tony Montana in Brian de Palma's *Scarface* (1983). All of these things construct a provocative, self-aware universe chock-full of catchy clichés that are sure to delight anyone looking for action, suspense and fantasy.

Tokyo Vampire Hotel is a nine-episode miniseries made for Amazon Prime Japan and was presented at the Chicago International Film Festival last year as a two hour and 22 minutes feature. This latter version will be presented in Cluj in a special screening at the Banffy castle in Bonțida today at 9:45 PM, and will have a second screening at Cinema Florin Piersic, on Saturday at 12 PM.

Cosmin Popa

TIFF.17
Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 25.05—03.06.2018

PREMIERĂ & LIVE PERFORMANCE

VUNK

JUR SĂ SPUN ADEVĂRUL

Lansarea primului documentar al unei trupe din România

Luni | 28 mai | 21:30

/FORM
SPACE

BILETE ONLINE
TIFF MOBILE APP
EVENTBOOK.RO

CELEBRUL MUSICAL PE MELODIILE LEGENDAREI TRUPE ABBA

MAMMA MIA!

PUR ȘI SIMPLU IREZISTIBIL!

În distribuție:

LOREDANA HORIA BRENCIU AURELIAN TEMIȘAN
ANA MUNTEANU ECATERINA LADIN ADRIAN NOUR
JAZZY JO SILVIU MIRCESCU CRISTINA DANU FLAVIA MIHĂȘAN
ALEXANDRU SÂNDULESCU MARIUS MOLDOVAN

Dansatori:

ANDRA GHEORGHE VALENTINA HAINĂROȘIE SVETLANA NEAGU ROXANA NICULAE
IZABELA OLARIU BIANCA PATRICHI IRINA STRUNGĂREANU SILVIA UCEANU
ANDREI ANGELESCU BOGDAN BOANTĂ ERIK BUBUI LILIAN CĂRĂUȘ TATIAN GAVRILĂ
DAN RIMA VLADIMIR PALAMARCIUC FLORIN TĂNASE

bilete pe mammamiathemusical.ro și pe iabilet.ro

SALA POLIVALENTĂ CLUJ
VINERI 1 Iunie

AMPRENTA
advertising

Special Screenings

You May Think Man Can Fly

An Original Duo: Four-Eyes and Four-Hands

“The third genius” of silent comedy, Harold Clayton Lloyd Sr. (1893-1971) comes to grace the TIFF screens for a special event: a ciné-concert in which the 1923 *Safety Last!*, Fred C. Newmeyer and Sam Taylor’s film which cemented Lloyd’s place in cinema history, will play with live ac-

companiment by French pianist and organist Samuel Liégeon,

Lloyd was not the same kind of genius as Charlie Chaplin (1889-1977) or Buster Keaton (1895-1966). What he brought to cinema was an acute sense of observation, some serious skills, attention to detail, and a tremendous

work ethic. Lloyd was an ordinary Joe with a burning desire to be a successful comedian—and a willingness to learn and practice to reach that goal. He initially developed an avatar similar to Chaplin’s Tramp, Lonesome Luke, but he soon took a different path, adopting his trademark glasses, which hide a pleasant, expressive, perhaps even handsome figure that is so different from Keaton’s stone face and Chaplin’s mustachioed trickster.

Keaton declared in an interview that he and Chaplin had an ongoing competition about the lowest number of inter-titles for their silent comedies, which are all about action and movement. Lloyd may well have won that contest. His four-eyed protagonist in *Safety Last!* is always on the run, propelled by some emergency, both simple and earnest in his intentions. The Boy (Harold Lloyd) leaves for the city, promising the Girl (Mildred Davis) that he will send after her once he is successful. In the city, he shares a place and the little he has with his friend Limpy (Bill Strother), and eventually finds work in a store. He keeps writing to the Girl, who decides to come to the city early, perhaps prematurely, to find her lover. The Boy finds an opportunity for making a lot of money and convinces the store manager to stage a stunt intended to bring in hundreds of customers: having Limpy climb the store building without a safety

system. Of course nothing goes as planned and each disastrous step leads to a new trap.

Lloyd hanging from the minute hand of the 12-floor clocktower is recognized as the most iconic image of silent comedy—a beautiful metaphor for how this era hangs perilously in our memory. And there is another thing hanging in the air: the question whether the fascinating fall from one trouble into another in *Safety Last!* is actually a comedy.

The gags and innocent turns of *Safety Last!* will be underscored by the live accompaniment of pianist and organist Samuel Liégeon. A student of Conservatoire de Besançon, la Rueil-Malmaison and the Paris Conservatory, where he was the first student to take on his thesis project on improvisation, Samuel Liégeon has seduced European and American audiences with his free spirit always willing to take spontaneous but still calculated risks. In 2008 he won first prize at the prestigious Boëllmann-Gigout international competition in Strasburg; the following years he featured in international improvisation competitions in Leipzig, Harlem, Münster, and Chartres. Together with Harold Lloyd, he will make a redoubtable duo at the Students Culture House today at 7 PM.

Cosmin Popa

Supernova

Dovlatov – Portrait of the Artist as a Lonely Young Man

TIFF goers who come out stunned from *Under Electric Clouds* a couple of editions ago can enter without fear to see Aleksey German Jr.’s latest film dedicated to towering Russian writer Sergei Dovlatov—not just for its Golden Bear nomination this year, but also for its colossal life story and essential cultural history lesson, and its felicitous meeting between a script faithful to its subject and obsessive technical achievements.

Dovlatov follows seven days in the life of its titular character, reconstructing it from the autobiographic details of his prose and from conversations with his family and friends. Placed in Leningrad at the beginning of 1971, amidst the feverish festivities of the October Revolution anniversary, the film traces the writer’s attempts to survive the manipulative mechanisms of a perverse and brutal system of censorship, as he becomes one of the many tragic heroes of daily life under Communism.

Despite the apparent detachment, humor, and irony of Dovlatov’s writings, his destiny has the makings of modern tragedy. The son of a Jewish theater director and an Armenian copy editor, he abandoned university studies only to be recruited to become a guardian in Soviet maximum security labor camps. Upon becoming a writer, he was promptly excluded from the writers’ union after some of his sto-

ries are smuggled and published in the West. This made him a target for the KGB and precluded his recognition as an important cultural figure until his defection to the United States. In Russia, Dovlatov was not recognized as a value akin to Pushkin, Tolstoy, Dostoyevsky, or Gogol until after his death in 1990.

Without this heavy sadness of a failure foretold, German’s film may look downright charming. There are, indeed, glimpses of humor or fantasy, as exemplified in a little moment involving Brezhnev and piña colodas, the mind-boggling launch of the “Soviet Writer Platon Nifontov” vessel, or the bohemian evenings filled with poetry and jazz, but these are all simply attempts to escape the flattening effect of life under the Soviets—and to avoid a bitter representation thereof.

A velvet glove over an iron fist. This atmospheric period piece would look very different without Lukasz Zal’s photography (*Ida*, 2013) and the acting of Serbian lead Milan Maric, who instills in his role the insecurity and fragility that become the invisible thread leading audiences to understand Dovlatov’s real-life character and historical era.

Dovlatov screens in Supernova tomorrow, May 28, at 6PM at Cinema Florin Piersi and Sunday, June 3, at 2 PM at Sapientia University.

Daniel Iftene

www.lunaplinafestival.ro

Piața Unirii

România neîmblanzită: tele-enciclopedism de maxim succes

Tot ce mișcă-n țara asta, râul ramul, ursul, râsul, adunate într-un documentar de natură cu un succes de public gigantic.

Documentarul despre natura României (flora + fauna + formele de relief) narat de vocea caldă a lui Victor Rebenciuc are în momentul de față nu doar un număr invidiabil de spectatori (aprox 60.000 până la proiecția de azi), dar și-o notă flatantă pe IMDB (8.8).

Da, filmul acesta, capabil să stârnească nostalgie și orgolii, plin de splendori naturale și perceput de o mare parte din public drept cel mai *feel-good* film românesc al ultimului deceniu se prezintă, pe pagina lui IMDB cu un scor mai mare decât Palm d'Or-ul lui Cristian Mungiu și parastasul cu peripeții al lui Cristi Puiu. Are notă mai mare și decât Lozurile lui Paul Negoescu și decât Octav.

Secretul succesului documentarului regizat de producătorul Tom Barto-

n-Humphreys este fenomenal și este un fenomen care se cere investigat mai mult decât sub forma verificărilor provenienței geografice a secvențelor din film și ursului de pe poster. Discuțiile care s-au discutat deja, despre familia de râsoaică și râsuleții aferenți sunt în mod fortuit benefice. Dacă nu mai avem răs la noi, poate ar trebui să fim mai atenți și poate ar trebui chiar să importăm, nu doar în ultra-HD pe ecranul de cinema, dar și

prin codrii patriei niscaiva pisici gigantice. Discuțiile care ar trebui să fie purtate de-acum încolo sunt fix despre resorturile emoționale ale spectatorului român, care, iată, este capabil să umple săli de cinema pentru anumite filme.

Și da, ar fi optim să avem mai mult de 1-2 filme cu asemenea performanțe anual.

21:45, Piața Unirii

Cristi Mărculescu

